

Norsk Folkblad.

No. 8.

Dette Blad udkommer hver
Lørdag.

Kristiania den 22 Februar 1868.

Fjerdingaarlig: fint Papir 48 kr.
simpelere 30 kr.

3 die Harg.

In d h o l d:
Hvalrossen (med Udstilling). — Fattige i Paris. — De
sidste Begivenheder. — Kristiania. — Nyheder.

Hvalrossen.

Hvalrossen er et højnordisk Dyr, der har sit Op-hold ved de fleste af Polarstrækernes Iskyster. Spitsbergen og Novaja Zembla, Grønland og Behringshavet ere de Steder, hvor de endnu fore-komme i nogenlunde stort Antal, endskjont Menneskene i Aarhundreder ogsaa her have troligt arbejd paa deres Ødelæggelse. Paa Drivisen gjør den undertiden lange Reiser, og saaledes har det hændt, at den et Par Gange har havnet ved Norges nordlige Kyster.

Udvojet er den omrent 12 fod lang og i Omkreds om Bugen omrent ligesaa tyk. Denne uformelige Figur, det i Forhold til Størrelsen overordentlig lille Hoved, der uden Indsænkning ved Halsen træder frem af den sædformige Krop, de ufuldkomne Yderlemmer, der ligesom Skind-lapper hænge ned paa Siderne, alt dette gjor Indtrykket af at det er et Dyr, der endnu ikke har udviklet sig, en uhyre Larve, der er det første Trin af en senere og fuldkommere Udvikling. Hudnen er tyk og sprucken, og lægger sig i dybe Folder; hist og her voxe korte Haar frem, der foran paa Kinderne danne et noget tætttere Skjæg. Farven er mørke-brun, men bliver med Alderen lysere; Hugtænderne naa hos Hannen lige til en Alens Længde, og ere Dyret uund-værlige, dels til med dem at hage sig fast i de Isflag, som det skal bestige, dels og fornemmelig til her-med at opgrave af Lebunden de Muslinger, der udgjøre deres eneste Føde.

Dens Bevægelser paa Land indskräne fig til en yderst be-sværlig Fremvælten af Kroppen, uden at de stumpede Hæoder her-under kunne gjøre Dyret nogen væsentlig Tjeneste; snart ligge disse bagover, snart ere de indadbøjede, snart hænge de med Rygsiden nedad. Derfor gaar den aldrig langt op paa Land, men holder sig stedse saa nær Vandet, at blot en lidet Bevægelse med Krop-

pen kan bringe den ud af Ligevægt saaat den ruller ned i Søen. Men om Høsten, naar de i store Hjorde begive sig op paa en bestemt Strand, hvor de forblive i flere Uger, da blive de først Ankomne af de Senere trængte længere og længere indover, og da ere disse redningsløst fortalte, om de blive overrasket af Harpuneren.

I Vandet svømme de gjerne i Hobc og hæve somoftest samtidigt sine Hoveder op for at aande. Herunder dannes en Sky af Damp og Skum foran hver af dem, og deres høje Stønnen kan høres i lang Afstand. Seede paa langt Hold og forfra, have især de Ungre, hvis Hugtænder endnu ikke ere udvokede, noget af de menneskelige Træl i sit Ansigt, og det er ikke usandsynligt, at Hvalrossen har bidraget til Historierne om de Havmænd, hvormed den nordiske Indbildnings-kraft har befolket Hardybet.

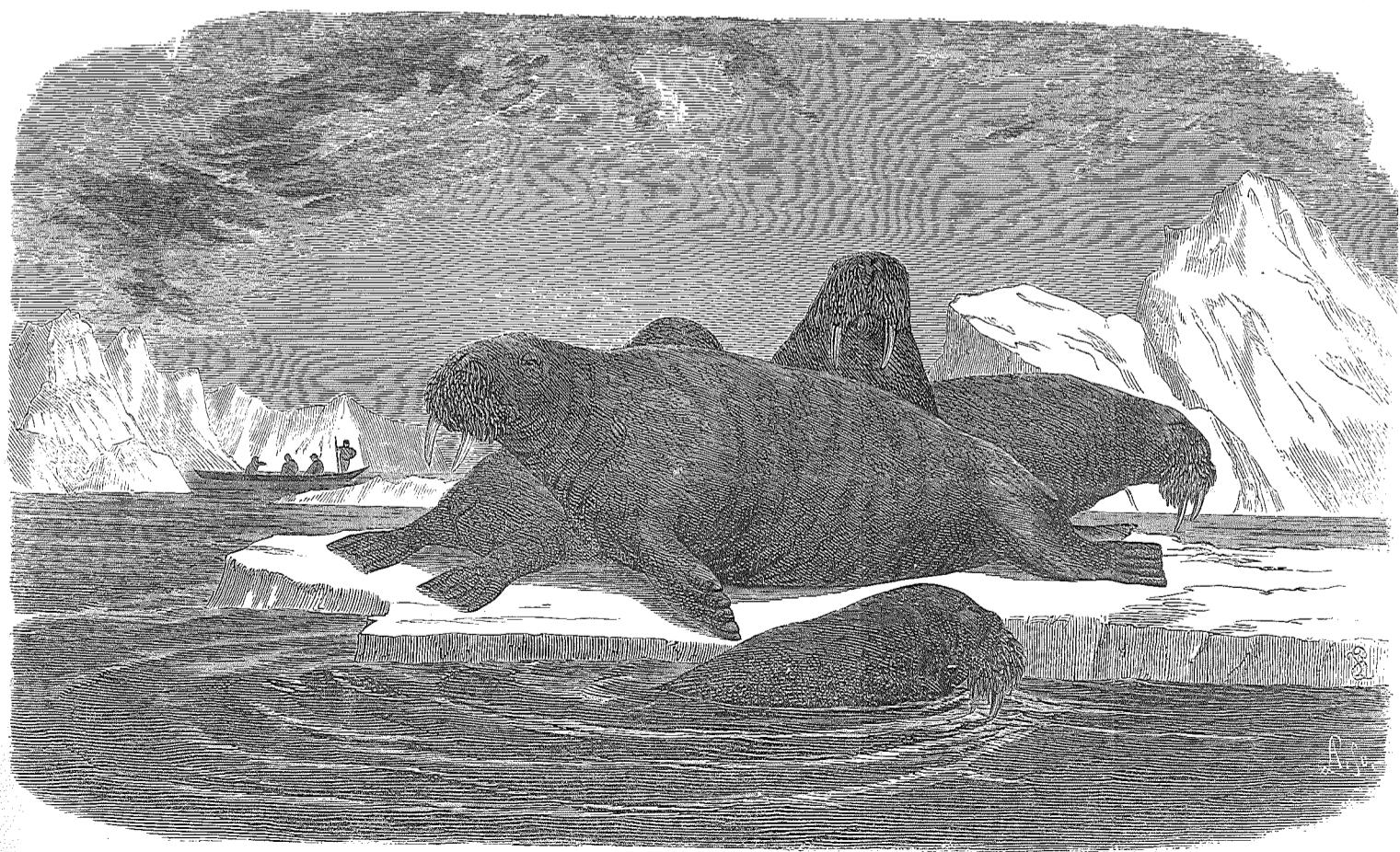
Dens Yndlingstilhold om Sommeren er Drivisen, hvor den gjerne i Solstinsdage ligger flok-kevis og sover. Her har man ofte Anledning til nøje at iagttagte deres Former og Bevægelser, og fra et saadant Opholdssæde er ogsaa det Billedet taget, som vi her gengive. Den ene ligger med Hovedet nedover Iskanten og klappet Isen med de flade Bagfodder; en anden rejser sig paa de korte Forben og klør sig med Bagfoden i Hovedet, en i højeste Grad overrasketende og tillige lat-terlig Bevægelse af en saadan Rødklump; de fleste ligge i dyb Søvn. Undertiden hvile de paa et Isstykke i saa stort Antal, at dette trykkes dybt ned i Vandet; ofte vanker der Hug og Stød i

Trængselen, og de bære længe bagefter Mærkerne deraf. Ofte hører man herunder deres forunderlige Stemme, der er en Blanding af Brølen og grov Gjøen.

Hvalrossen er af en fredsmælig Natur og angriber aldrig Menneskene uden først at være angrebet af dem. Men bliver den let saaret, kan den med sine uhyre Hugtænder med Lethed splintre eller slaa Hul i Baaden og derved udsætte Fangstmændene for den største Fare. Hunnen nærer stor Æmhed for sin Unge, og blive de begge forfulgte, ser man den ofte sætte Unge mellem Forbenene, trykke den ind til sit Bryst, dykke ned og komme op med Unge paa Ryggen. Bliver Unge fanget, søger den at hente den igjen fra Baaden; herunder hændte det engang, at en af Fangstmændene faldt i Vandet, blev af Hvalrossen an-sett for dens Unge, grebet og duffet flere Gange under, uden at Hvalrossen mærkede sin Feiltagelse, indtil det endelig lykkedes ham at redde sig.

Naar Ungerne ere 2 Aar gamle, have Hugtænderne naaet en Længde af 3—4 Tommer, og først nu ere de i stand til at opgrave de Muslinger, hvorfaf de senere udelukkende skulle leve. Lige indtil denne Tid lever Unge alene af Moderens Melk, og forat dette kan ske, har Naturen sørget ved at give Hunnen Unge blot hvertandet Aar.

Hvalrossen jages for Spækkets, Tendernes og Hudens Skyld. Spækket ligger i en Tykkelse af omrent 3 Tommer under Hudnen, og antages hos et fuldvogent Dyr at leve en Tonde Tran. Hudnen er saavel raa, som tilberedt, fortrinlig til

Hvalrossen.

Sæletsj og Remme, og staar i overordentlig høi pris; i raa Tilstand beregnes den i skalpundvis, og den aarlige Udførsel heraf fra Norge beløber sig til 100 a 130,000 Rd. Af dette gaar mere end Halvparten til Rusland, Resten til Hamburg, Altona og Bremen. Tænderne staa i Hvidhed og Haardhed lige med Elfenben og assættes med en aarlig Udførsel af 500 til 1500 Rd. Kjødet er ligesom hos Sælhundene grovt og mørkt, men lader sig vel spise i Mangel af andet. Prisen for en hel Hvalros beløber sig paa Stedet til mellem 10 og 20 Spd.

Indfanget som Unge lader Hvalrossen sig let tæmme; men det har ikke lykkes synderligt at underholde den i det mellemeuropæiske Klima. I 1853 blev en Unge erhvervet for den zoologiske Have i London, men døde et Par Dage efter Ankomsten; forrige Aar blev atter et Individ, der var indfanget i Ishavet vestenfor Grønland bragt til London, den trives fortæffeligt og vækker hos alle Besøgende stor Opsigt.

Fattige i Paris.

Det var en tidlig Morgenstund i forrige Sommer, at min Vej førte mig over Seinen, det gamle Cité, hvor ligeoverfor Raadhusets øverste Mure Notre Dame Kirken rejser sine Twillingtaarne over Paris's Tage. Luften var klar, og til trods for at det var midt i Juni Maaned, gjennemstrømmet af denne friske Kjølighed, der altid giver de første Graahsnings Minutter noget saa behagelig Nervestyrkende. Solen havde endnu ikke begyndt sin Leg med Lys og Skygge over Kirkens hundrede Tinder og Smaagavle; Alt, indtil det mindste Bladverk traadte lige tydeligt frem i Dæmringens jevne Skær. Fjernt i Øst, hvor Blifket mellem Husræfferne paa begge Sider af Seinen kunde følge Flodens bugtede Løb, begyndte Skymaserne, der om Natten havde sørget sig over Markerne, at drage sig sammen og løste sig over den opgaaende Sol, hvis første Straaler højt og her brød gjennem Taagen og i lange, ssinnende Striber gled hen ad Horizonten. Jeg var bleven staaende ved Brystværnet, under hvilket Floden deler sig i twende Arme for at omstyrne la Cité, da et isnende Windpust, der hastig strøg hen over Vandfladen, bragte mig til at vende mig om for at fortsætte min Gang. Larmen paa Gaderne var endnu ikke begyndt, og min Øpmærksomhed blev derfor strax heftet ved et Følge, bestaaende af tre Mænd, der ledsgedes af en Bytjener-Sergent de ville —, de havde mellem sig en Baare, paa hvilken man under et gjennemvaadt Trappe tydelig funde skjelne Formerne af et menseligt Legeme, og blevе øjeblikkelig, næsten i samme Nu, som de øgte ved Dørhammeren, indladte i en temmelig lav, trist udseende Murbygning, som her strakte sig ud lige under Notre Damens Korparti. Nu først faldt det mig ind, at den Bygning, i hvilken Følget var forsvundet, maatte være la Morque, det Sted, hvorhen der fra Aar til andet bringes 5—600 Mennesker, der ere omkomne ved en pludselig Død, og hvis Hjem ikke ejedes. Saa var det ogsaa. Maaske var det, som drev mig til at træde nærmere og henvende mig til Opsynsmanden for at faa se det Indre af dette Sorgens Hjem, kun den underlige Trang, der er os alle medfødt, til at forlyste vor Stemning ved sharpe Modsetninger; men da jeg forlod det, var min Tanke bleven alvorlig, og jeg længtes efter at hjælpe Enkelhederne i den Kamp med Sorg og Elendighed, hvis sidste sorgelige Nederlag her var traadt mig imøde, og som jeg først nu forstod blen ført rundt om mig, men skjult af megen Lykke og Skjønhed. Bistnok er det saa at for at trænge tilbunds i dette Røre vilde neppe et Livs anstrengte Arbeide forslaa; men selv den flygtige Rejsende kan dog, naar han blot opmærksomt betrakter det, der møder ham, og søger med lidt god Vilje, ialtfald lære nok, til at hans Deltaelse under al denne Herlighed ogsaa vækkes for dem, der i det Skjulte hjæmpe og lide.

Det først rent tilfældigvis, naar man kommer til at faste et Blik ned i det Elendighedens og Fordervelsens Dyb, som Paris saa godt forstaar at skjule under en blændende skjøn Overslade. I

de Stroø, hvor den fremmede Besøger færdes, vores den fattige sig ikke frem, ialtfald ikke for at stille sin Armod tilstue. Han maa i Form af en eller anden Indufti finde et Paaskud til at strøkke den Forbigaaende en Almisse; egentlig Tiggeri er forbudt. En fransk Forfatter har sagt, at medens Fattigdom i England er en Ulykke, behandles den i Frankrig som en Forbrydelse, der sjøges fjernet for ikke at forstyrre de af Lyffen Begejstredede i deres Glæde over Livet. Det var maaske sandt i gamle Dage, da man f. Ex. i det store Hospital stuedede 3—4 Syge sammen i en Seng, men nu, da der fra alle Kanter, baade fra Statens og de Privates Side, gjøres saa overordentlig meget for at angribe Ondet i selve dets Rod, er det ikke at dable, om man ved Politiforskrifter hindrer Armoden fra at brede sig ud paa Gader og Stræder.

Man kan vanskelig tænke sig en skarpere Modsetning, end naar man, efter den ene Dag at have hjæmet sig frem gjennem Mennekeskrømmen i en af Londons Gader, hvor Trælhed og Lediggang, hjæmpeæsigt Forretningsvirksomhed og Arbejdsløshed, Eiderlighed og den mest dyrlige Elendighed uhindrede faa gaa Side om Side, hvor forfaldne, tilspæde, stinkende Smaahuse klynge sig sammen i umiddelbar Nærhed af pragtfulde Kontorer og Privatholiger, — den næste Aften kommer gaaende ind over en af Paris's Boulevards paa den høje Side af Seinen. Den Stilhed og Ro, som holder over det Hele, og som dæmper Larmen af de Lustindes Skridt, der hølge forbi, til en ensformig fjern Susen, de brede Gader, den blændende Belysning fra Gaden og fra Butiksvinduerne i Forening, — Alt giver det et umiddelbart Indtryk af, at man staar Ansigt til Ansigt med et Samfund, hvor ikke den Enkelte faar arte sig ubunden af alt Andet end sin egen Vilje og sine egne Indfald; men hvor hele Livet ledes, styres, reguleres — ikke blot af en stark Administration, et hensynsløst Politi, en kraftig Haand, der har samlet alle Tøslerne, men ogsaa ved Siden deraf af en udpræget Folkeskif, en skifte Følelse for, hvad som passer sammen, og en instinktæsigt Afsky for det, der vilde støde de Andre, hvor uskyldigt det end i og for sig kunde være. Transfanden indlader sig aldrig, saaledes hans Lidenskaber ikke komme med i Spillet, paa Noget, der kunde saare dem, iblandt hvem han førdes, og derfor er han i sin Ret, naar han forlanger, at Enhver ogsaa imod ham skal vise den samme Hensynsfuldhed. Man krever Respekt af Andre og er selv villig til at give den igjen. Man forlanger ikke Ret til at give Hver, man møder paa Gaden, et Albustød, fordi man selv ikke høvet Øjeblik vil blive traadt paa Tæerne. Til den Fattige og Lidende figer Transfanden: „Jeg skal hjælpe Dig, saa langt jeg kan, og saa godt jeg kan. Jeg skal føge at sætte Dig i stand til, at Du kan hjælpe Dig selv. Jeg skal bidrage til Opsærelsen af Hospitaler og Asyls. Men til Gjengjeld forlanger jeg, at Du ikke skal tage al Din Usselhed paa Dig som en Masteradragt og komme og forfølge mig med Dine jantrende Strig og med Synet af Dine Saar, naar jeg kommer gaaende over Boulevarden med min Hustru eller min Datter. Hold Dig til de Steder, hvor Du har hjemme; der skal jeg hjælpe Dig at gjøre det sundt og luftigt, og jeg skal støtte Dig, saa Du selv kan arbede Dig bort herfra til renligere, elegante Strøg; men der, hvor jeg førdes, der skal Du ikke komme og forstyrre mig og sætte mig i slet Lune.“ Derfor vores Fattigfolket sig ikke frem fra sine Smuthusser, uden naar Revolutions Stormflokke kalder det til Kamp og Plyndring. Og selv dette vilde nu være en Umulighed; Geverilden fra de store Kaserner, der ere spredte over Paris, og som, forbundne ved strategiske Linjer, danne et fuldstændigt Fæstningsverk mod selve Byen, vilde i nogle Timer feje Gaderne rene.

Et Par Tal ville bekræfte, hvad nys blev sagt, at de Fattige ikke blande sig med Befolningen i de elegante Bydele. I Gjennemsnit modtager hvoret 16de Menneske i Paris offentlig Understøttelse enten i den ene eller den anden Form; men dette Tal er saa ulige fordelt, at medens der i Trakten om den store Opera Boulevard des Italiens og Chaussée d'Antin kun kommer 1 Fattig

paa 53 Indvænere, er Forholdet i den modsatte Kant af Byen, i det 13de Arrondissement, Stroøget om Observatoriet, som 1 til 5.

De samlede Udgifts ved den offentlige Understøttelse i Paris gaa op til en Sum af over halvfjerde Millioner Spd., af hvilke Byen tilskrives omrent halvanden Million. Resten dækkes dels ved Statsbidrag, dels ved Renterne af Summer, der i Tiderne Løb ere blevne skjænkede i velgjørende Djemed, dels endelig ved den særskilte Fattigstøt, der er lagt paa alle Paris's Forlystelsessteder af hvad Navn nævnes kan, og som de maa erlægge i Form af en bestemt Del af den ved Billetsalget indkomne Sum. Denne Del beløber sig nu til ikke mindre end henimod 400,000 Spd. fra Aar til andet. Det forstaar sig, at en betydelig Part af hine halvfjerde Millioner gaar med til at lønne de mangfoldige Embedsmænd, Kontorarbejdere, Fattigforstandere, Opsynsmænd osv., som lede denne saare kunsige Massine. Kontorudgifterne løb f. Ex. for et Par Aar siden op til over 30,000 Spd. Ved Hovedstationen, hvorfra det hele Fattigøsen styres, var der paa samme Tid ansat 175 Bestillingsmænd og ved de øvrige administrerende Stationer 168, der til sammen slugte over halvandet hundrede Tusinde Spd. i Opnninger.

Det er betegnende for den Land, der gaar gjennem det Hele, at det først er i de sidste Par Aar, man har begyndt undtagelsesvis at lade dem, der skulde hjælpes, blive — jeg havde nær sagt i fri Tilstand. Regelen er at samle dem i Hospitaler og Hospitser. 16 Hospitaler staa aabne for Syge og 12 Hospitser — maisons de refuge, egentlig „Tilslugtssteder“, Asyls — for dem, der paa anden Maade lide Nød, og ikke selv kunne hjælpe sig. Mange af Hospitalerne ere særdeles vel ordnede, enkelte som f. Ex. det nyeste Lariboisière-hospitalet, har man ment, var altfor overdådigt indrettet, og sammenligner man Tilstanden utildags med, hvad som var almindeligt blot for et Aarhundrede siden, da har man Grund til at glæde sig hjertelig over, hvor rasft det er gaaet fremad. Men man har og det vistnok med god Grund flaget over det Uhensigtsmæssige i disse umaadelige Hospitalbyer. — Hotel Dieu har saaledes et aarligt Beløg af tilsammen omkring 12,000 Syge —, der lægges midt inde i Byen; man forlanger mindre Hospitaler og fjernede fra Stejen og den slette Luft i Gaderne.

Mindre ijnefaldende, men sikkert vel saa værdifuld er den Hjælp, der ydes de Syge og Trængende i deres Hjem. Et Eksempl oplyser paa en flaaende Maade Fordelene ved denne sidste Slags Bistand. I 1864 døde paa God-fællesskiftelsen i Paris (la Maternité) 1 Barselfvinde af 51, af dem derimod, der fik Tilsyn i sit Hjem af Fattigvæsenets Læger eller Fordempere, kun 1 af 133.

Hospitalerne i Paris, ytrer en fransk Læge, der har strevet om dette Emne, ere i det Hele taget de sletteste og usundeste i hele Europa, medens Ordningen af Lægehjælp i Hjemmet er en sand Hæder for Byen og udretter uberegnelig meget Godt.

I hvert af de tyve Kredse (Arrondissementer), i hvilket Paris er inddelt, har Fattigplejen nemlig et saakaldet Bureau de bienfaisance, der dels har at understøtte de Nødlidende i Distriket med Pengehjælp — til et samlet aarligt Beløb af omrent 400,000 Spd. —, dels at slæffe dem Lægehjælp i deres Hjem. I 1854 fik man en ny Ordning af dette, der har vist sig særdeles gavnlig. Nu har Enhver, der ønsker Lægehjælp i sit Hjem, at henvende sig til det nævnte Bureau eller Fattigkontor; finder man her, at Anhøgeren ikke selv kan betale for sig, sendes der skriftlig Bud til den ved Kontoret ansatte Læge, som derpaa begiver sig til den Syge. Lægemidlerne udleveres gratis fra Kontorets Apothek af den dertil ansatte Nomme efter en af Lægen udstedt Recept. Forat vise, i hvilket Omfang denne Indretning allerede nu virker, behøver man blot at anføre, at den i Tiden fra 1854 til 1864, begge Aar medregnedt, er kommet 421,403 Syge tilgode. Af disse fandt vedkommende Læger sig foranledigede til at forlange 22,214 indlagte paa Hospitalerne. 203,810 blevet helbredede; 32,563 døde; 13,036 tiltrængte ikke videre Hjælp end den, de modtog ved Lægens første Besøg.

Bed Siden af Sygehusene og Plejehusene findes der en stor Mængde Anstalter, der dels ere grundlagte af og ledes af Staten, dels skylde Engelsmands Godgjørenhed sin Oprindelse. En stor Del af disse har den nuværende Kejser lagt Grunden til, og blandt disse maa fornemmelig nævnes Asylet i Vincennes, der modtager Arbejdere, som udskrives fra Hospitalerne; men som endnu ikke ere komne saavidt til Kræfter, at de strax kunne tage fat paa sin vante Gjerning. Da Bygningen i 1855 skalde opføres, skrev Kejseren selv til Bygmesteren og yrede blandt Andet: „Undgaa Alt, som kan ligne et Hospital eller en Kaserne, lad enhver Gjæst finde det saaledes, at han etter kan venne sig til Livet i Hjemmet, skaf Luft og Lys, aabne Rum og store Spadsjerpladse; sky Alt, som kan gjøre Indtryk af Kulde og Ensformighed.“ Saa er det ogsaa skeet, og det er ikke blot for den legemlige Pleje her er sørget; man søger paa enhver Maade at gjøre det godt og hyggeligt for Gjæsten og sikre ham den Sindsro, som er af saa stor Betydning, netop naar det gjælder efter lange og tunge Lidelser igjen at samle Kraft til at vende tilbage til det ensformige, trættende, mangen Gang saa haabløse Dagsarbejde. For et Par Aar siden begyndte man blandt Andet, nærmest paa Foranledning af Kejserinden og med hendes Understøttelse, at holde folkelige Foredrag for de her samlede Arbejdere, i hvilke man udrillede for dem flere af de store Spørgsmaal, som selv den mindre lykkeligt Stillede har godt af at hjælde som f. Ex. om Jernbanerne, om Penge, om Arbejderens Stilling i gamle Dage og nu, om Silkeformen, om Kommunikationsmidernes Udvikling og lignende Emner. Netop Arbejderen, der med Møje og oftest uden synnerlig Bejsledning maa samle sig sin boglige Lærdom stykkevis, trænger i dobbelt Grad til at hjælde de Love, efter hvilke Folkenes Velstand udvikler sig; han maa hjælde og forstaa dem i de store Grundtrel, hvis han ikke hvert Øjeblik skal være utsat for at lade sig forføre af de bitre Klager over den uretfærdige Fordeling af Lykkens Goder, Klager, der altfor meget synes ham at berettiges af den ene Side af Livet, han nærmest ser, den mørke Side. Og hvilken bedre Anledning kan man vel finde til at indprænte ham disse Love end her, hvor Intet hindrer ham fra at samle sine Tanker og uforstyrret beskjæftige dem med, hvad han hører. Saaledes finder han her samlet de tre Ting, som bedst er i stand til at oprettholde ham, og som altid burde gaa Haand i Haand. Den legemlige Pleje — den Kjærlighedens Land, der aabenbarer sig i den fordringsløse, deltagende Maade, hvorpaa den ringeste Belgierning ydes, og som har en saa foredrende Indflydelse paa den, der giver, saavel som paa den, der modtager —, og endelig Udvikling for sin Land. Med et Ord: Næring for Legeommet, for Hjertet og for Tanke.

Strax efter den nuværende Kejserprinds Fødsel blev der gjennem privat Sammenkudt samlet en temmelig betydelig Pengesum, for hvilken det var Meningen at indfjøske et pragtfuldt Diamantsmykke, der skalde sjænkkes Kejserinden. Denne havde imidlertid om, at Pengene istedetfor maatte komme de Forladte til Gode, og saa blev den anvendt til at grundlægge et Asyl for forældreløse Børn, som hidtil har optaget i det Hele over 500 Børn. Et andet lignende Asyl „Maison Eugéne-Napoléon“ tager sig af syge Børn af Arbejdssfolk, som ikke i Hjemmet funne saa den nødvendige Pleje, fordi Forældrene hele Dagen igjennem maa vereude paa Arbejde. — En anden meget vigtig Anstalt er Hittebørnhospitalet i Rue d'Enfer, hvorfra de utsatte Børn sendes paa Landet til Amerik, der staa under strengt Opsyn af Anstalten, og fra hvilke de først tages tilbage, naar de ere komne i den Alder, at man kan begynde paa deres Opdragelse. Naar Børnene nu bringes til Hospitalet, maa Moderen eller den, som alesverer det, personlig indfinde sig og bliver da anmodet om at opgive sit Navn, men er dog ikke forpligtet til at opfylde denne Anmodning. Alt i Alt kostet Hittebørnene den franske Stat aarlig en rund Sum af 2 Millionser Spd.; men til Gjengjeld er der ogsaa fra deres Rekkefrengaaet Mænd, der rigelig have funnet gjengjældende Fædrelandet de Belgjeringer, det har vist dem.

De sidste Begivenheder.

Under de mange Betragtninger, som Aloisine anstille over sandsynlige Forbund og Forhold mellem Stormagterne i en kommende europæisk Krig, har de nordamerikanske Fristerre offtere været nævnt. Man hænder Amerikanernes Vensteb for Rusland og ved, hvor varmt de interessere sig for de Kristnes saakalde Besetelse i Tyrkiet, medens de finde det i sin Orden, at Polen trædes under Hæder. Dette Vensteb er selvfolgelig ogsaa udstrakt til Ruslands tro Ven, Præsøen, og det kan ikke være uventet, at Præsøens driftige Førsteminister tager Amerika med i sine vidt udsvende politiske Beregninger.

Tydste Bladet berette i denne Tid om en Samtale, som Grey Bismarck har havt med en vis Karl Schurz, en forløben Tydster, som i Amerika har drævet det til at blive General og for Tiden opholder sig i sit gamle Fædreland. Denne Samtale varede, hæder det, i over tre Timer, og under den udviklede Bismarck med sædvanlig Aabenhed sine Anbefaler om næsten alle de paa Dagsordenen staaende politiske Spørgsmaal og navnlig om de Forenede Staters Stilling til Europa. Det fremgik af hans Stringer, at han med største Over arbejder paa at tilvejebringe en Forsoning mellem Nordamerika og England, fordi han ifølge Tidens Forudsætning ikke kan være sikker paa Englands Alliance eller idetmindste dets Neutralitet. Karl Schurz udtalte blandt Andet, at han selv, ligesom de fleste Medlemmer af det saakalde republikanske Parti i Nordamerika, arbejder paa at forebygge de Forvilklinger, der true med at opstå mellem England og de Forenede Stater, og erkærede det for sin Menning, at det vilde være til Fordel for Bismarcks Politik, dersom General Grant valgtes til Præsident. — Vi have tidligere omtalt, at Grant holdes for den, der har de bedste Udsigter ved det kommende Præsidentvalg, og tillige, at man saavel i Amerika som i England har en ganske modsat Opfatning af den Betydning, som dette Valg vilde have, idet Grant regnes for at være blandt de amerikaniske Politikere, som ikke have noget imod, at det endog kommer til en Krig med England. Og under alle Omstændigheder er Stridspunkterne mellem de nordamerikanske Fristerre og England saa alvorlige og synes at hvide paa et saa dybt Modstæningsforhold, at man, tilsteds for Engelskmændenes hjælpe vidtdrevne Fredsommelighed og deres Øvelse i at gjøre sig blind for fremtidige Farer, neppe kan finde det synnerlig træligt, at de skalde lade sig bewæge til at sidde stille, naar Rusland og Præsøen i Ledtog med Amerika afgjøre det orientalske, det tydste og de andre europæiske Spørgsmaal overensstemmende med sin Interesse. Den sandsynlige Folge af en saadan Indblanding i Europas Anliggender fra amerikansk Side maatte vel være, at Frankrig og England sluttede et Forbund paa Liv og Død.

Sjærtur turde det nok hænde, at Præsøen, naar det stræver med at forsonne England og Amerika, ikke kan gjøre Regning paa nogen Understøttelse hos sin gode Ven, Rusland. Thi, medens Præsøens Planer i Tydskland ikke umiddelbart berører Englands Interesse, er dette derimod i højeste Grad Tilfælde med de russiske Planer i Orienten. Rusland kan derfor ikke vente at undgaa et Sammenstød med England, naar det vil gjennemføre disse, og det synes derfor at ligge i dets Interesse, at vedligeholde snarere end at udjævne Striden mellem Amerika og England, hvorved der aabnes det Udsigt til at holde den engelske Flaade i Skat.

Kristiania.

Den 22 Februar 1868.

Fra Politimesteren i Kristiania har Nedaktionen saact en Forklaring med Overskrift: „Fra Kristiania Politikamers detektive Afdeling“ og understegnet Lechly Hansen angaaende den i vort forrige Nummer af Hr. Advokat Danner meddelte Hverdagshistorie, hvilken Forklaring Hr. Politimesteren har anmodet os om at faa optaget i vort Blad.

Denne Begjæring kan vi ikke efterkomme, da det vilde være det Samme som at trykke Fortellingen op igjen i en mindre tiltalende Form, eftersom den fra Politiet fremkomne Forklaring viser, at Hverdagshistorien i alt Væsentligt er paa det næstigste overensstemmende med Sandheden.

De Punkter, hvori Politiets Erklæring afgiver fra Hverdagshistorien, er følgende: Konstablen har hos Chefen for det detektive Politiet berettet, at han ved sin Ankomst til Johannes's Bolig, traf der Gutten og derfra tog ham med sig først til Jernbanebroen og saa til Politistationen; — at det ikke var i Politistationens Arrest, men „nede i Arrestgangen og uden at blive utsat i Arresten,“ men

efterat det „alvorligt var betydet ham, at han maatte sige, hvor Tidaleren var, da han ellers maaatte arresteres;“ — at Gutten opgav, at naar han sit komme hjem, skulle han paavise de 10 Spd., som lac i Kroen paa Gangen hjemme, og endelig, — at Gutten ikke kæng, men kun „sætstrede“. Flere Overensstemmelser kan vi ikke finde, medmindre det skalde være i den Bemerkning, at Gutten nu skal være 16 Aar gammel.

Finder Politiet, at der i Hverdagshistorien er Noget, som det bør fratage sig, da bør det efter vor Menning optræde formelt Forhør, hvorunder de vedkommende Personer konfronteres, istedetfor at Konstablenes Beretning erfares at være afgiven til Hr. Hansen „uden at han (Konstablen) vidste, hvad det gjaldt, og uden at han var beklædt med Folkebladets Hverdagshistorie“. Saameget mere synes det os hertil at være Grund, som Politimesterens Skrivelse til os indeholder, at der fra ham i sin Tid er givne den Besaling til alle Vedkommende, at „naar den opdagede Gjerningsmand til en Forbrydelse ikke er over 15 a 16 Aar gammel, skal, saa fremt Omstændighederne tillade det, Politimesterens Bestemmelser indhentes, forinden Angjældende arresteres.“

Naar denne Forsigtighed skal tagges, hvor en Forbrydelse virkelig er begaact, og Gjerringsmanden opdaget, synes den ikke at burde være tilslidet, hvor ingen Forbrydelse var begaact; men den anholdte Person kan var mistænkt for at være skyldig i en Forbrydelse, som ikke var til, og for hvis Tilsættelse der ikke engang kan siges at have været tilvejebragt Sandsynlighed.

Af skandinaviske Bladets Indhold i sidste Uge. Paa den svenske Rigsdag er fremkommet et Forslag fra Heijenskjöld om Bevilgning af 25,000 Spd. til rentesfrit Laan til Smedjebackens Valseverksbolag for Tilvirkning af Jernbanemateriale. Udvælget har anbefalet dette Forslag, der har til Hensigt at fremme den svenske Industri. — Hr. Hedlund har fremlagt en længere Afhandling til Støtte for sit Forslag om Forbedring af Skoleundervisningen; Forslaget gaar ud paa, at Begten skal lægges paa den almene, meborgerlige Uddannelse, men ikke paa den specielle eller nogen Fagdannelse.

I Stockholm har der været et talrigt besøgt Møde for at behandle Spørgsmaalet om Arbejderboliger; Mange deltog i Forhandlingerne, der skal fortettes.

Paa den svenske Rigsdag er der, som vi tidligere har meddelt, fremkommet en hel Del Forslag om forstørrelse Forbedringer inden Skolen og Kirken; medens der paa den danske Rigsdag behandles et fordeles vigtigt Forslag om Indsørelse af Balsmenigheder og Menighedens Indflydelse paa Ansettelse af Præsterne osv. Nu har man det Særsyn, at medens ingen af de svenske Forslag om Skolens og Kirkens Udvilting skriver sig fra de gejstlige Rigsdagssæt — (de eneste Forslag, disse har givet, er Bislop Beckmanns om Landhændlere og Hr. Dr. Landgrens om Tidgeri) — har de danske Bispper i sin Iver mod Friheden inden Kirken gaaet et Skridt videre, idet de i en højstidelig Erklæring har nedlagt Indsigelse mod Forslaget om Balsmenigheders Indsørelse. Baade Stockholms- og Göteborgspressen fremhæver den svenske Gejstligheds ringe Oplysning- og Frihedsympathier, og det danske „Fædreland“ paaviser med megen Styrke det Farlige i de danske Bispers Optreden. Thi dersom den „Friheds“ Bisperne i dette Tilfælde have taget, skalde efterfølges af andre Embedsmænd, saa „vilde Staten efterhaanden oplyses;“ det var netop en saadan Optreden — som Bispernes — det var netop ved at byde sin Øvrighed Trods, siger „Fædrelandet,“ at den flesvigholste Embedsstand bragte Krig, Øvrige og store Ulykker over Danmark. At de danske Bisper ikke engang forsmaaer at opnå den store interessefølelse Hob mod en udvidet Frihed inden Statskirken, synes ogsaa at være et Middel, som mere hører hjemme i den katolske end i den protestantiske Kirke. „Fædrelandet“ gør vistnok med øje opmerksam paa, at Bispernes Klage over deres Forfædre, Kirkeministeren, der har fremsat Forslaget som Negeringsforslag, bliver saameget mere besynderligt, som den ene Bis, Dr. Hans Martensen, er Kongens Skriftefader, der paa denne Maade klager over Kongens Raadgiver i Kirkeanliggender. — Imidlertid er Forslaget bifaldt af Folkestinget og er nu gaaet over til 1ste Behandling i Landsstinget. — Loven om Spærnets Ordning er med 83 mod 4 Stemmer ligeledes gaaet over til Landsstinget. — Det af den danske Regierung fremsatte Forslag om Kvæstalveri er under 2den Behandling i Landsstinget blevet standset og forkastet med 31 mod 21 Stemmer. For Forslaget talte blandt Andre Madvig, Ploug og Fischer, mod samme Ussing og David. Det blev under Debatten oplyst, at der i Danmark skalde findes 400 Kvæstalvere og 450—500 Læger. — Til Viborgs Domkirkes Gjenopførelse har Ministeren anbefalet en Bevilgning paa 9,500 Spd.; imidlertid er frivillige Bidrags Indsamling begyndt.

Af nye Folkehøjskoler skal atter oprettes tre i Dan-

mark nemlig en for Vester og Skads Herreder, en i Marup samt en i Asjens.

Ogsaa i Bergen ordstiftes i Aviserne om Maalstrævet; en Forf. (D. B.) skriver om uberettiget og berettiget Maalstræv, og betegner det sidste som gaaende ud paa at gjøre Talen forstaelig, og Tankegangen og Sætningsbygningen national osv. En anden Forfatter er en videregaaende Maalstræver og fordrer delvis Benytelse af Land maalet, han foreslaat tillige Oprættelsen af et Selskab til Folkeoplysnings Fremme paa Beslantet og en foreningsmæssig Optreden af de videregaaende Maalstrævere. — Her i Kristiania gaar forresten det Rygte, at en Maalstræverforening allerede er i stand med Hovedsæde i Bergen og Underafdeling i Hovedstaden og andre Byer.

"Aftenbladet" gjør i en Artikel opmærksom paa den engstelige Mistanke, der maa ligge bag Morgenbladets Offentliggørelse af nogle Anecdoter om Jurysager; i de fleste Tilfælde er Anecdoternes sande Bæsen blevet belyst i "Aftenbl." og "Juridisk Ugeblad"; men den sidste Anecdote om Fensterne, der betegnes som det "Ustandserdigste," Morgbl. har berettet af det Slags, belyser først Aftbl. i hint Numer.

"Tønsbergeren" fremhæver - i en Artikel om Storthingsvalgene - Nødvendigheden af, at Urvælgerne, naar de have Sigte paa en bestemt Mand til Storthingsrepræsentant, må vælge Valgmænd, der handle efter deres Sind; thi at sammenvalge Folk, der hver drage i sin Retning, kan ikke gaa an, men viser kun, at den nuværende Valglov om indirekte Valg er en Utting.

A n y h e d e r .

Opfordring. Formanden i Bestyrelsen af Foreningen til Fremme af Kvindelig Haandverksdrift har bedet os henvise til opmærksomheden paa, at da den henværende Eftermid dagsskole for unge Piger, oprindelig kaldet den kvindelige Friskole og oprettet af den nævnte Forening, nu paa det Aar har virket for at meddele sine Elever en for Ansettelser i Butik eller Kontor forneden Jordannen, saa vil Skolens Bestyrer, Borgerstolens Inspektør, hr Corneliusen, paa Henvendelse, kunne anbefale, saavel for udenbys som for henværende Kjøbmænd, Haandverkere eller andre Arbejdsherrer, flere duelige Aspirantinder til de nævnte Hver. — De af Skolens ældre Elever, der saaledes ønskes anbefaede, maa derom træffe nærmere Aftale med Bestyretten.

Forslaget til en ny Foreningsaftale mellem Norge og Sverige bliver i "Bergensposten" behandlet i en Redaktionsartikel. Bestemmelserne om Kongens Residents, de diplomatiske Sagers Behandling samt Forsvarsvæsenets Ordning fremhæves som tre vigtige Punkter, og derom ytrer Bladet tilslut: "Bed at betragte disse tre Punkter ere vi altsaa komne til det Resultat, at Forslaget ikke bryder os de fornødne Garantier for Rigernes gjensidige Egenstilen og inddbyrdes Uafhængighed. Det forekommer os dog, at de væsentlige Mangler lettelig af Regeringerne, der nu have at forberede Forslagets videre Behandling, kunne afhjælpes, saa et for begge Folk tilfredsstillende Fortrag kunde fremlægges for Folkeforsamlingerne. Nogen Dviol opstaaer dog hos os, naar vi nærmere overtænke de svense Kommittemedlemmers fulgtende Ord om det foreliggende Fortrag; de sige nemlig at „Resultatet af Foreningspaktens Revision efter vor (de svense Kommittemedlemmers) Anskuel maan komme til at lade meget tilbage at ønske.“ Disse Ord i Forening med Nigsdagens Skrivelse i 1860 og de derpaa fulgtende Utringer af det svense Statsraad er vistnok tilsammen en saadan Meningsudstalelse, at det mere er et Ønske end et Haab at Regeringens Bearbejdelse af Forslaget skal føre til et fuldstændigt tilfredsstillende Resultat" og ender med fulgtende: "Saavidt vi vide omfattes ikke Forslaget selv af Kommitteens norske Medlemmer med saamegen Varme, at de som vordende Storthingsmænd ville fremsætte det privat, om Regeringen ikke stulde gjøre noget Fortrag. Og da heller ikke begge Regeringer siges at være ganske og fuldstændig tilfredse med Forslaget, saa har det altsaa mest Interesse som Basis for en Diskussion om Udviklingen af Unionen. Det er vort faste Haab, at en saadan Diskussion vil medføre gavnlige Følger og at den vil føre til et tilfredsstillende Resultat; det Fortrag som da tilslut fremlægges for Nationalforsamlingen i begge Riger vil forhaabentlig da have bedre Grundvold at staa paa, end en Opinion i sin Borden; det maa have en fuldfærdig, klar og grej Folkevisje bag sig. Dette er for Tiden ikke Tilfældet, men der er god Tid til at faa det, naar den endelige Afgjørelse skal ske."

Med Vaarsildfisket gaar det smaa, sjænt der i forrige Uge, fra 9-17 Febr. blev fisket 153,000 Tønder

alene i Søndredistrict. Det hele Uddytte var da omtrent 180,000 Tønder, men dette er kun lidt over $\frac{1}{3}$ af hvad der i almindelige Aar plejer at være opfisset ved denne Uges Begyndelse. I indeberende Uge er ogsaa fisket endel, saa man kan ikke nu har 200,000 Tønder i samlet Uddytte.

Af Kornvarer blev forrige Aar indført ialt 1,298,046 Tønder til Norge, mens der i 1866 indførtes 1,584,872 Tønder, altsaa forrige Aar en 287,000 Tønder mindre. Den ringere Indførsel kommer for en god Del af de høje Priser og Folks ringe Magt til at hjælpe i daalige Aar. Af Smør derimod indførtes forrige Aar 1 Milllion Pd. mere end i 1866, eller ialt 4,719,700 Pd.; ligeledes indførtes mere Flek og Kjød, men mindre Ost end i 1866, nemlig over $\frac{2}{3}$ /4 Millioner Pd. Flek, over $\frac{1}{3}$ /4 Millioner Pd. Kjød og 570,000 Pd. Ost.

Af Bergens Arbejderforenings Regnskab for 1867 har vi modtaget et Udtog, hvoraaf ses, at Medlemmernes Marsindskud har været 4,640 Spd. 89 $\frac{1}{2}$ samt 47 Spd. 54 $\frac{1}{2}$ i Indtredelsespenge for nyc. Af Udgifterne gif 3,232 Spd. 8 $\frac{1}{2}$ til Begravelsesbidrag, Sygepenge, Medicin og Læge, men desværet havdes som Overkud, efter at en hel Del Udgifter til Bys, Ved, Skatter, Fjandskætter, Bøger, Aviser osv. var betalt, — 1,209 Spd. 105 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ tilovers. Restancerne udgjorde kun 13 Spd. 38 $\frac{1}{2}$. Foreningen ejer nu en Formue af 20,577 Spd. 114 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ og har 1625 Medlemmer, hvoraaf mere end Halvparten er Daglønnere, Løsner og Sjælænd, 280 Haandverksfolk, 187 Enke, 31 usige Fruentimmer osv. Bøger og Skrifter i Foreningen benyttes i stor Udstrekning, og Bogsamlingen var i 1867 forøget med 198 Bind, hvoraaf 29 Bind er skænket af Kjøbmand A. Prantes Avisinger. I Laaneindretningen var indkommet 723 Spd. i Afdrag, mens 657 Spd. var udlaadt paany; Driftskapitalen viste sig at være for lidt om Vinteren.

Til Carl-Johansmonumentet er indleveret et Udtak af Billedhugger Bergslien.

Den norske Rigstidende gjør opmærksom paa, at de Danske nu gjør sig skyldige i samme Fejl, de klandre Tydsterne for; saaledes skriver "Dagbladet" hele Stykket ud af Overlæerer Knudsens Bog om Maalstrævet uden at angive Kilden, medens en Hr. Fjord i København foretager en ubetydelig Forandering med Kaptein Dahlers kendte Kogearapparat og udgiver det derpaa for sit eget eller en dansk Opsindelse. Begge Dele er jo Smaating, forstaar sig.

"Bud og Hilsen" meddeler at Grundstenen til Sjømandskirken i Leith skal nedlægges den 30te Januar. Til Opsætningen er allerede paa Stedet samlet 1,800 Spd., desuden haves en bekempt beliggende Byggetomt, paa hvilken man er forpligtet til at opføre en Kirke til en Verdi af 3,600 Spd. inden 18 Maaneders. Til Kirken i North Shields, der skal koste 5,400 Spd. er som for meddelt Grund hjæbt, og 2,340 Spd. er indsamlet paa Stedet. Bestyrelsen opfordrer Sagens Venner til at yde Bidrag til Kirkernes Opførelse; en stor Del af Undersættelsen er ydet af Folk af fremmede Nationaliteter, de norske selv bør ikke staa tilbage.

Kragerø Kommune har besluttet at laane 40,000 Spd. til Fremdrift af Veje- og Byggearbejder, til Bygning af en ny Kirke m. m.

Af Stabelen er fra Smith-Petersens værst i Hasfeldsen, gaaet et Barfisb paa omtrent 220 R. L.

Til Snesfred har den 15de d. M. bortrevet Gaardene Klethammer og Evang samt en Plads, liggende paa Grænsen mellem Sundal og Opdal, hvor et offentligt Vejarbejde foregaar. Omrent 30 Mennesker, de fleste Vejarbejdere, er omkomne og omkr. 20 befædiger. I Stigen er en Plads bortrevne og 4 Mennesker døde. Ogsaa fra det Romsdalske berettes om Snesfred, der anretter Skade.

En Bondesforening blev den 1ste d. M. stiftet i Melhus, og en Kommitte af 5 Mænd nedsat til at gennemgaa og foreslaa Forandringer i Loven om Rentefoden, Skoleloven, Skydsloven, Sportelloven og Fattigloven. — Nok en Bondesforening er stiftet i Sørup i Ulleshus Amt, hvis ledende Medlem er Nasgaard, og som skal have til Hensigt at faa andre Storthingsrepræsentanter valgte til kommende Thing end de, der sidst repræsenterede Amtet.

Arbejderboliger ses oprettet i Bergen i sydvest Maalestof. I "Bergensp." gjør Overlege Holmbo i en længere Artikel med tilhørende Tegninger opmærksom paa det ubehdige i at bygge Arbejderkaserner og anbefaler i dets Sted smaa Arbejderhuse med Plads for Have osv., et for hver Familie, hvorved Familienlivets Dør bedst varetages.

Snefoget fra den 6te d. M. har standset Størensbanken i sin Drift paa 6te Døgn. Sneen ligger paa sine Steder et Par Mandshøjder paa begge Sider af Banen.

Til Kapselflingen m. m. i Stavanger denne Sommer har Kristiania Formandskab indstillet til Bevilgning af Blikken 300 Spd. Flekkefjord Kommune har bevilget 100

Spd. Dampskibsselskaberne har nedsat Prægten til det Halve fra 26de Juli til 14de Aug. for at bidrage Sit til Sagens Fremme.

Gadeviserne, ofte letfærdige Sange, søger man i København at fortære med gode, fædrelandsske Sange paa kendte og nationale Melodier. Det er Selfabet for Folkeoplysnings Fremme i Danmark, der tager sig af Tinget ved at udgive disse gode og sædeles billige Småsange for ogsaa paa den Maade at virke forbedrende paa de lavere Klasser.

Fyrvogter Henriksen paa lille Friestens Fyr og hans Ejendomme blev stukket bort af Braadsø, medens de under den frygtelige Storm den 6te d. M. søgte at berge de landsatte Baade. Hans Kone og Datter sad i flere Dage tilbage, ganse affække fra Hjælp og Trost, men viste dog den Mandighed og Trostlab vel at passe Gyret, der blev kendt og brændte til de reglementerede Tider.

Ytterpens Kisgrubers Drift skal indstænkes saa meget som muligt paa Grund af den daalige Ufaærtning, hvorefter den 500 Mand stærke Arbejdsstyrke vil blive nedsat til 300.

Billige Fødemidler. I København anstilles flere Slags Førsg med at faa billige Fødemidler af slagtede Dyrs Blod. Saaledes er der lavet Grød af Blod med Tilfæstning af lidt Salt, Krydderier samt Gryn og Født. Et nyt Slags Rugbrød ved Tillæsning af Hvedeklud samt et nyt Slags Hvedekrød ved Benytelse af Klud er ligeledes forsøgt. Alle disse Spiser skal være både sunde, kraftige og billige.

I Frankrig har dannet sig et politisk Selskab med Navnet "Republikken", hvis Maal er „at befri Frankrig fra det skamfulde Aag, som har trykket det for 16 Aar tilbage“. Politiet har hidtil forgjæves forsøgt at komme efter disse Krofister, der i Lighed med deres Brødre fra Revolutionen i 1789 har taget til Valgsprog Ordene: "Frihed", "Lighed" og "Broderstab".

I Neapel er en Haug tæt under det ildsprudende Vesuv svært ind. Husene forvandt i Dybet, og flere Mennesker og Dyr omkom. Denne Begivenhed har naturligvis fremkaldt megen Forstyrrelse blandt Byens Befolning.

Dronningen af Ungarn, saaledes kaldes Kejserrinden af Østrige i Unionen Ungarn, er nylig ankommen til Ungarns Hovedstad Pest, hvor hun skal forblive til Marts eller April, da hun ved den Tid venter sin Nedkomst. Den franske Kejserinde ventes fra Paris til Barselen; men Dagen for Rejsen er ikke nærmere bestemt, da den forventede Begivenhed ikke kan beregnes paa Dagen.

Amerikas Præsident siges at have sagt sit sidste Ord til en fredelig Udsending med England; dersom ikke England gaar ind paa Mægling i Alabamaopgørsmalet, afbryder Amerika sin diplomatiske Forbindelse med England — en Trusel om Krig.

Ole Bull gjør med sit Spil stormende Lykke i Amerika. Han færdes nu blandt Landsmænd derover, hvis Glæde ved hans Ankomst, efter de festlige Tilstelninger og Daler at dømme, har saat et overstrommende Liv.

Lædt. Sandshvers residerende Kapellani under Kongens Provsti (250 Spd.); Bessens Sognekald under Nedre Helgelands Provsti (1,100 Spd.); en Lærerpost ved Halefjords Lærde og Realstole (300 Spd.); et Doertoldbetjentembede i Skiens Tolddistrik (700 Spd.).

Beskyrerindeposten ved Sarpsborgs private Pigefolie

bliver ledig fra 1ste August d. A. Skolen har 3 Klasser med 3 Lærerinder. Undervisningstiden bliver indtil 30 Timer ugentlig i de almindelige Skolefag samt Sprøg, navnlig Tydik og, om forlængelse, Engelsk samt Begyndelsesgrundene i Fransk. Lønnen, 180 Spd. aarlig, vil blive forhøjet til 200, om Skolens Sægning tillader det. Ansøgninger indsendes inden 15 Mars forstommende til

A. Balshen,
Sogneprest til Sarpsborg.

En ledig Lærerpost i Strømmens Landsogns sydøstre Kreds, hvor Skolen holdes i lejet Lokale, kan tiltrædes strax. For 40 Ugers Undervisning er den aarlig Løn 108 Spd. Undragender, ledsgaede af de fornødne Bidnesbyrd, oversendes Undtagen i 6 Uger fra Dato.

Svelvig, den 6te Februar 1868.

Sogneprest.

Ledig Lærerpost.

I Grans Præstegjeld paa Hadeland er en Skolelærerpost ved den lavere Almueskole ledig fra 1ste April d. A. Skolen holdes 30 Uger aarlig i fast lejet Lokale og 4 Uger aarlig ved Omgang paa Vestsiden af Nandsfjorden. Lønnen er 1 Spd. 48 $\frac{1}{2}$ for hvert Skoleuge, og Kostholdsgodtgørelse 1 Ort 6 $\frac{1}{2}$ ugentlig for de forstørre 30 Uger, hvormod for de mindre 4 Uger Kost og Herberge erhobdes i natura paa Skolestederne. Ansøgninger om denne Post maa inden 1ste Mars d. A. i betalte Breve indsendes til Sognepresten i Gran.

Grans Præstegaard 29 Januar 1868.